

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகன் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ காமாஸிகாஷ்டகம், ஸ்ரீ வேகாஸேது ஸ்தோத்ரம்

ஸ்ரீ. உப. வங்கீபுரம்

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமி

அநுக்ரஹித்த பதவுரை விசேஷ உரைகளுடன் கூடியவை.

ஸ்ரீ ஸுதர்சன அச்சகம், சின்ன காஞ்சீபுரம்.

1947.

விலை அணு எட்டு]

[தபால் சார்ஜ் வேறு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதெ ஸ்ரீமக்தீ நயலிஹவாஸஹணை நம:

ஸ்ரீவெமாஸெத-ஹோது ||

ஸ்ரீநாஸெத-நாயாய-கவிதாஸிக கெஸரீ !

வெஜானா அய-வயொ-ஹெ ஸ்ரீயதா-ஸஜா ஹஜி ||

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீதெ ஸ்ரீமக்தீ நயலிஹவாஸஹணை நம:

ஸ்ரீ வேகாஸேது ஸ்தோத்ரம்.

வஜீஸா நயலிஹவாஸஹணை யயாஜதி !

வெமாஸெத-ஹோது-திவஜாவஜா-கார-தெ ஹேஸாஸயா ||

காய-ஹேதி-மஜீரஹஜயா: கார-அய-ஜிவஜாதய

ஹாஸா-ஹாவநிர-வணை ஸ்யததெ விசு-ஹஜெத-ஹஜி !

மஜா-ஸெவித-ஹேஷ-கார-மண: கிஸா-ஸஜா ஸஜி

கி-ஜிஹஜி-ந அவி ஸா-ஸா-தஜி ஹேஷஜதெ விநதி ||

ஸ்ரீ காஞ்சி நகரில் உத்திரவேதியில் சதுர்முகனால் செய்யப்பட்ட அச்வமேத யாகத்தை, வேகவதீ யென்னும் நதியின் ப்ரவாஹத்திலிருந்து ஸம்ரக்ஷிக்கவேண்டுமென்னும் திருவுள்ளத்துடன் 'திருவேங்கா' என்னும் திருப்பதியில் 'ஸ்ரீ பகவான் அர்ச்சா ரூபி யாகத் திருவவதரித்தான். புருஷகார பூதையான பிராட்டியுடன் திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளி மெத்தையில், ஆச்ரித பரதந்தரனாய் யோக நித்தர செய்துகொண்டிருக்கும் அந்தப் பகவானிடத்தில் தமக்குள்ள பக்தி பரீவாஹாத்மகமாக ஸ்ரீ தேசிகன் இந்த ஸ்தோத்ரத்தை அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். "..... ஆதியயனுக்கருள் செய்தணையானான் தாதை யாவணையான் தான்" என்று அந்த நதியின் மத்யத்தில் அந்தப் பகவான் ப்ரஹ்மாவுக்கு அருள் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி ஓர் அணையாக ஸயநித்துக் கொண்டிருக்கிற படியால் அவனுக்கு 'வேகாஸேது' என்னும் திருநாமம் நேர்ந்திருக்கிறது. 'வெமாயா: ஸெத-ஹோது:— வெமாஸெத-ஹோது: ' வேகவதியின் அணை' என்பது அச் சொல் தொடரின் பொருள். அவ்விதம் அவன் அவதரித்த வரலாறு ஸ்ரீ காமாஸிகாஷ்டக ஸ்தோத்ரத்தின் நான்காவது ச்லோக உரையின் கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த எம்பெருமானுக்கு 'யதோக்தகாரி' என்றும் மற்று மொரு திருநாமம் உண்டு. அந்தக் காரணத்தால் இந்த ஸ்தோத்ரம் 'யதோக்தகாரி ஸ்தோத்ரம்' என்றும் சொல்லப்படும். இந்த ஸ்தோத்ரத்தின் கடைசி ச்லோகத்தில், 'எந்த ஜநங்கள் இந்த வேகாஸேது ஸ்தோத்ரத்தை அநுஸந்தாநம் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அந்தப் பகவான் அவர்கள் இடும் கட்டளைகளைச் செய்கிறார்' ['யயொக்த-கார-தெ ஹரி:'] என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமி இதை விவரித்திருக்கிறார். அதாவது: அந்தப் பகவான் அவ்வளவு ஆச்ரித பரதந்தரன் என்று சொல்லப் பட்டதாகிறது.

இது நிற்க: மற்றுமொரு ஐதிஹ்யமும் இந்தத் திருநாமம் வந்த காரணத்தை விளக்கும். காஞ்சி நகரில் ஒரு ஸமயத்தில் பொய்கைக் கரையில், ஸ்ரீ திருமழிசையாழ்

வார் வெலிகாவில் துயிலமர்ந்த வேந்தை (பகவானை) ஸாக்ஷாத்கரித்துக்கொண்டு அங்கு யோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையில், அப்பொழுது ஒரு கிழவி அவ்விடம் வந்து ஆழ்வாரை ஆச்சரியித்துப் பக்தியுடன் அவருக்கு ஸாச்ருஷைகள் செய்துகொண்டிருந்தாள். யோகத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஆழ்வார் ஒரு நாள் திருக்கண்களை விழித்துப் பார்த்து, அக்கிழவியின் பக்த்யதிருயத்தையும் கைங்கர்ய விஸேஷத்தையும் கண்டு போர உகந்து, அவளுடைய ப்ரார்த்தனையின் பேரில் அவளை ஸுந்தர யுவதியாய் ஆகுமாறு குளிரக் கடா ஷித்தார். அக்கடாஷ பலத்தின் அடியாக அவள் ஒரு ரூபவதியான யுவதியாக மாறிவிட் டாள். இந்த ஆச்சர்யத்தைக் கேட்ட அந்தத் தேசத்து அரசனான பல்லவராயன் தனக்கு நேர்ந்துள்ள கிழத்தனத்தைப் போக்கிக்கொள்ள விரும்பி, அவ்யுவதியை வர வழைத்து 'உனக்குப் போல் எனக்கும் யௌவனம் வரும்படி நீ செய்யவேண்டும்' என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த யுவதி, 'திருமழிசையாழ்வாருக்குக் கணிகண்ணர் என்றொரு ஸரிஷ்யர் இருக்கிறார்; அவர் உஞ்ச வருத்தியால் ஜீவிக்கிறவர்; பகவத் பாகவத ப்ரதிபத்தி யுள்ளவர்; அவரிடம் தங்களுடைய இஷ்டத்தைத் தெரிவித்தால் அவர் அதைப் பூர்த்தி செய்து வைக்கலாம்' என்று மறுமொழி சொல்லிப் போனாள். மறுநாள் அரசன் கணி கண்ணரை ஸந்தித்துத் தன் விருப்பத்தைத் தெரிவிக்க, கணிகண்ணர் அதற்கு இணங்கா மல் மறுக்கவே, அரசன் சினந்து, அவரைத் தன் ராஜ்யத்தினின்று புறம் போகுமாறு கட்டளை பிறப்பித்தான். இச்செய்தியைக் கணிகண்ணர் ஸ்ரீ ஆழ்வாருக்குத் தெரிவிக்க, ஆழ்வாரும் தமது ஸரிஷ்யரை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவராய், தாமும் கூடப் புறப்பட உத்தேசித்துத் திருவெலிகா நாயனார் முன்பே எழுந்தருளி, அவனைப் பார்த்து,

“கணிகண்ணன் போகின்றான் காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டா—துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் போகின்றேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்கருட்டிக் கொள்.”

என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். இதைக் கேட்ட எம்பெருமான் தனது பக்தனை விட்டுப் பிரியகில்லாது ஆழ்வார் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்ட விதமே அவர் பின்னே எழுந்தருளக் கச்சி நகரம் பாழடைந்தது. மறுநாள் அச்சக பரிசாரகர் கள் வழக்கம்போல் திருவாராதநம் செய்வதற்கு ஸந்திதிக்கு வந்து பார்க்க, பகவானைக் காணாமையால் மனம் திடுக்கிட்டு அச்செய்தியை அரசனிடம் தெரிவித்தார்கள். அரசன் தன் மந்த்ரிகளுடன் பகவானைப் பின் தொடர்ந்து ப்ரார்த்தித்தான். பகவானும் 'கணி கண்ணன் வந்தால் நாம் வருகிறோம்' என்று தனது வாத்தஸ்யம் தோன்ற நியமிக்க, அரசன் கணி கண்ணரிடம் போய்த் தான் அறியாது செய்த அபராதத்திற்குக் கூடாபணம் செய்து கொண்டு மீண்டும் நகர்க்கு எழுந்தருளவேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தான். கணி கண்ணன், அவன் செய்த பிழையைப் பொறுத்து மீண்டும் நகர்க்கு எழுந்தருள இசைந்து ஆழ்வாரை வேண்டிக்கொள்ள ஆழ்வாரும் மீண்டும் எழுந்தருளத் திருவுள்ளங் கொண்டு பகவானிடம் போய்,

“கணிகண்ணன் போக்கொழித்தான் காமரு பூங்கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டும்—துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனும் போக்கொழிந்தேன் நீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்படுத்துக் கொள்.”

என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். எம்பெருமான், ஆழ்வாரது ப்ரார்த்தனைக் கிணங்கி மீண்டும் எழுந்தருள, நகரமும் முன்போல் ஸோபையுடையதாயிற்று. இப்படி ஸ்ரீ ஆழ்வார் சொன்னவண்ணமே இந்தப் பகவான் செய்து வந்தனராதலால் இவர்க்கு 'யதோக்தகாரீ' என்று திருநாம மாயிற்று.

ஊகம் வெழவதீரயெழ ஹஸிஸெறெறு அ டிரஸ்தெ !
உபாயமெறுவாவெந ஸ்யம் வஜ்தம் வரம் உஹ: || 1.

‘இப்படிப் பக்திஸாரரென்னும் திருநாமமுடைய திருமழிசை யாழ்வார் செய்த ப்ரார்த்தையைத் தலைக்கட்டி வைத்ததால் மாத்ரம் இந்த எம்பெருமானுக்கு ‘யயொகூகாரீ’ என்னும் திருநாமம் வழங்கி வருகின்ற தென்பதில்லை; அவன் ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தை ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக வேகவதீ நதியை நிரோதம் செய்துகொண்டு அவ்விடத்தில் படுத்துக் கிடக்கிறான் என்னும் காரணத்தாலும் அவனுக்கு இத்திருநாமம் வழங்குகின்றது என்பது இந்த ஸ்தோத்ரத்திலிருந்து ஏற்படுகின்ற தென்றும் சொல்லலாம்.

“ உதாராநந ஸஷுதனா மொவூ
ஸரிதம் வெழவதீரயௌ கிராநுநு !
ஹவாநு ஹக்ஷிதாம் யயொகூகாரீ || ”

[நான்முகனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு வேகவதீ நதியை நிரோதம் பண்ணி, அந்த நான்முகனுடைய யஜ்ஞத்தை ஸம்ரக்ஷித்தா ரன்றோ இந்த யதோக்தகாரீ?] இத்யாதிகள் இப்படிச் சொல்வதற்கு நிபந்தனம்.

1. ஆச்ரிதர்களின் விஷயத்தில் ‘உபாயமும் பகவான்; பலமும் பகவான்’ என்பது நமது வித்தாந்தம் அதாவது: அவனே ப்ராபகன் [அடைவிக்கிறவன்], அவனே ப்ராப்யன் [அடையப்படுகிறவன்] என்று சொன்னதாயிற்று. லோகத்தில் உபாயம் வேறுகவும் பலம் வேறுகவும் காணப்படுகின்றனவே யொழிப, இரண்டு மொன்றாகக் காணப்படவில்லை. யாகத்தில் ஸ்வர்க்கம் முதலானவை ப்ராப்யம் [பலம்]; அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கிற யாகமாகிற கர்மம் ப்ராபகம் [உபாயம்]; அப்படியன்று ப்ரக்ருத விஷயத்தில். ‘ஔகேகம் ஸரணம் வஜ’ என்னும் சரம ச்லோக வாக்யத்திற்கு, ‘அவனே ப்ராப்யன். அவனே ப்ராபகன் என்று அநுஸந்தாநம் செய்’ என்பதே பொருளென்று ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். [ஔகேகமெவ கதாராம் சூராயஜ் பூவஜ் உவாயம் அநாநஸஜித’ என்பது அந்தத் திவ்ய ஸூக்தி. கேவலம் ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் மாத்ரம் அவன் என்பதில்லை; அவனே சர்த்தா, அவனே உபாவிக்கப்படுகிறவன், என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.] இந்த ஐக்யமே இந்த ச்லோகத்தின் விஷயம்.

சதுர்முக ப்ரஹ்மா ஒரு காலத்தில் பகவானைத் தர்பரிக்க விரும்பி அச்வமேத யாகம் என்னும் ஒரு கர்மாவைச் செய்ய ஆரம்பித்தார். அதற்கு அநேக விக்ரங்கள் ஏற்பட்டன. அவைகளை நிவர்த்திக்க அஸக்தராய், அவர் பகவானை ஸரண மடைந்தார். ‘எனது இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொள்ள எனக்கு ஸத்தியில்லை; என்னால் உத்தேசிக்கப்பட்ட யாகமாகிற கர்மமும் விக்ரிதமாகிறது; எனக்கு உபாய ஸ்தானத்திலிருந்து என்னுடைய இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கவேண்டுமீ’ என்று ப்ரார்த்தித்தார். ஸ்ரீ பகவான் அதற்கு இணங்கி, வேகவதீ நதியின் மத்யத்தில் யதோக்தகாரியாக அவதரித்து யாக விக்ரங்களை நிவர்த்தித்து [அதாவது: உபாய ஸ்தானத்திலிருந்து] பிறகு ஹஸ்தி கிரியில் ஸ்ரீ தேவாதிராஜனை ஆவிர்ப்பவித்தான் [அதாவது: பலமாகவும் ஆனான்]. இவ்விடத்தில் திவ்யமங்கள விக்ரஹங்கள் இரண்டே யொழிய ஸ்வரூபம் ஒன்றே யாகையால், ஒரு தேஜஸ்ஸை இரண்டாக ஆவிர்ப்பவித்தது என்று ஐக்யம் பேசப்படுகிறது.

ஸாண்டே மஹிதம் வாரஜேஷ ஸேதாஸம்மாஸா |

யது வாரஸ்தம் ஸோதொ விநாஜதி விஸ்யவயுஜ || 2.

இந்த ச்லோகத்தில் மற்று மொரு விதமாகச் சிலர் நிர்வாணம் செய்வார்கள். 'இப்படி ஒருவனே ப்ராப்யனாகவும் ப்ராபகனாகவும் இருக்கிறு நென்னும் அர்த்தம் ஸாஸ்த்ராஜ்ஞர்களே அறியக் கூடும்; அது எல்லாருக்கும் ப்ராத்யக்ஷமாகத் தெரியவேண்டுமென்றே ஸ்ரீ பகவான் திருவெலிகாவில் யதோக்தகாரி ரூபேண உபாயமாகவும், மலையின் மீது தேவாதிராஜ ரூபேண பலமாகவும் திருவவதரித்திருக்கிறானே' என்பது தான் அந்தப் பொருள். ப்ராபத்தி யோகத்தின் ரஹஸ்யமும் இதுவே. நாம் மோக்ஷத்தை விரும்பி, அதற்கு உபாயமாக விதிக்கப்பட்டுள்ள பக்தியோகத்தைச் செய்ய ஸாமர்த்ய மற்றவர்களாயிருப்பதை உணர்ந்து, 'அந்த உபாய ஸ்தாநத்தில் நீ யிருந்து எங்களுடைய இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கவேண்டும்' என்று பகவானிடம் ஸ்ரரண மடையும்கூடத்தில், அவன் தானே பக்தி யோக ஸ்தாநத்தில் நின்று நம்முடைய இஷ்டத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பான் என்பது தான் அந்த ரஹஸ்யம்.

[ப—ரை] ஸ்யம் வஜ்தம்- [கர்மம் முதலிய ஹேதுக்க ளின்றிக்கே] ஸ்வேச்சா மாத்ரத்தாலே ஆவிர்ப்பூதமாயும். வரஜ- [மற்றை எல்லாவற்றைக் காட்டிலும்] உத்க்ருஷ்டமாயு மிருக்கும், னாகம் உஹ- ஒருகவே மிருக்கும் தேஜோமயமான வஸ்துவானது, வெமவதீ உயெஜ- வேகவதீ கதியின் நடுவிலும் [யதோக்தகாரி ரூபமாகவும்], ஹஸ்திஸெஸெஹ உ- ஹஸ்திகிரியின் சிகரத்திலும் [தேவாதிராஜ ரூபமாகவும்], உபாயமஹவாவெந- உபாயமாகவும் பலமாகவும், ஐஸ்யதெ- காணப் படுகிறது.

உபாய மஹவாவெந- இதை யதா ஸங்க்யமாக, வெமவதீ உயெஜ உபாய வாவெந, ஹஸ்திஸெஸெஹ மஹவாவெந' என்று பிரித்து முறையே பொருள் கொள்ளவேண்டும். 'உபாய வாவெந' என்பதற்கு, 'உபாயமாக இருக்கும் தன்மை' என்று பொருள் கொள்வதைக் காட்டிலும், 'உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலிருக்கும் ஸ்வபாவம்' என்று பொருள் கொள்வது உசிதமாகும் ஏனெனில்: அந்த ச்லோகத்தில், உபாயமாக இருக்கும் தன்மை பேசப்படுகிறது.

ஐஸ்யதெ- 'ஸகல மனிதர்களுடைய கண்களுக்கும் விளங்கும்படி கிடக்கிறான்' என்பது கருத்து. இதனை அவனுடைய ஸௌலப்பம் சொல்லப்பட்டது.

வரஜ- கேவலம் ஸுலபனாக மாத்ரம் இருப்பது போதாதாகையால், அவன் மிகவும் உத்க்ருஷ்டனாகவு மிருக்கிறான் என்று அவனுடைய பரத்வமும் சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டும் இருப்பதன்றோ நாம் ஆச்ரயிப்பதற்கு ஹேதுவாகும்?

2. ஆச்ரிதர்கள், 'நீர் எங்களால் ஸாதிக்கக் கூடாததான் உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நிற்பது மாத்ரம் போதாது; அந்த உபாயமாக இருந்து எங்களை அக்கரைக்குக் கொண்டுபோய் விடவும் வேண்டும்' என்று ப்ரார்த்தித்தால் அப்படியே அவன் மமயிதா வாகவும் [வழி நடப்புக்கிறவனாகவும்] ஆகிறு நென்பது இந்த ச்லோகத்தால் விளக்கப் படுகிறது. ப்ரக்ருதி மண்டலத்தில் இருக்குங் காலத்தில் மாயாந்வயத்தைப் போக்கி மத்ய தமசி த்வாரத்தை ப்ரதாஸரிப்பித்து, அதில் ப்ரவேசிப்பித்து, பிறகு அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அர்ச்சிராதி கணங்களை நியமிப்பதுடன், கூடத் தானும் ப்ரதாநாக நின்று, ப்ரயங்க

பர்யந்தம் வழி நடத்திவைப்பதால் அவனை 'மமயிதா' வென்று சொல்ல ஆகேப முண்டோ! இதைத் தான் ப்ராபகத்வ மென்று சொல்வார்கள். இந்த ப்ராபகத்வத்தை ஸ்வாமி இந்த ச்லோகத்தால் விளக்குகிறார்.

இந்த ச்லோகத்தில் 'ச்லேஷன்' என்று சொல்லப்படும் ஸுப்தாலங்காரத்தை அவலம்பித்து ஒரு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லப்படுகிறது: ஒரு நதியில் அக்கரைக்குப் போவதை உத்தேசித்து, த்ருடமாகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஓர் அணையானது ஜநங்களை எவ்வித ஆபத்து மின்றிக்கே அக்கரைக்குக் கொண்டுபோய் விடுவதற்கு ஸுபதமான மார்க்கமாகிறது என்பது அந்தத்ருஷ்டாந்தம். அப்படியே ஸ்ரீ பகவானும் ஒரு த்ருடமான அணையாக விருந்துகொண்டு எவ்வித ஆபத்து மின்றிக்கே ஆச்ரிதர்களை அக்கரைக்குக்கொண்டு போய் விடுவதற்கு ஸக்தனாகிறான் என்பது தார்ஷ்டாந்திகம். த்ருஷ்டாந்தத்தில் வேகவதி நதியில் குறுக்காக ஸுயநித்திருக்கும் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி அணை; தார்ஷ்டாந்திகத்தில் ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுதரத்தில் பெரியதொரு ஸேதுவாக (அணையாக) இருக்கும் ஸ்ரீ பகவானே அணை. முதல் அணையை அமைத்தவுடன் மலைபோல் வந்த ஸரஸ்வதி ப்ரவாஹமும் அவ்விடத்திலேயே ஸ்தப்தமாக நின்று விட்டது. அப்படியே ஸகல சொற்களின் ப்ரவாஹமும் பகவானாகிற அணையை எட்டினவுடன் அவனிடத்திலேயே முடிந்துவிடுகின்றது. இது எப்படி யென்றால்: ஸரீரத்தைக் குறிக்கும் ஸுப்தங்கள் அந்த ஸரீரத்துக்குள் இருக்கும் ஆத்மாவையும் குறிக்குமானால், அந்த ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவாக ஒன்று இருக்கும் பக்ஷத்தில் அந்த ஸுப்தங்கள் அந்த ஆத்மாவையும் குறிக்கவேண்டுமன்றோ? ஸாஸ்த்ரங்கள் ஸ்ரீ பகவானை ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மா வென்று உத்தேஷிக்கிறபடியால், அந்த வெளிப்பட்ட சரீரத்தைச் சொல்லும் ஸுப்தங்கள், இந்த அந்தராத்மர்வாக இருக்கும் பகவானையும் குறிக்கும். இந்தப் பகவானுக்கும் உள்ளில் வேறொரு அந்தர்யாமி யிருந்தால், ஸர்வ ஸுப்தங்களும் அந்த அந்தர்யாமி பர்யந்தம் எட்டப் பரஸங்கிக்கும். அப்படி அவனுக்கும் அந்தர்யாமியாக மற்றுமொரு ஆத்மா வென்று இருக்கின்ற தென்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்ல வில்லை யாகையால், எல்லா ஸுப்தங்களும் இந்தப் பகவானைக் கிட்டினவுடன் அவனிடத்தில் முடிந்து விடுகின்றன என்று சொல்லப் படுகின்றது. இது தான் 'எல்லாச் சொற்களும் பரமாத்மாவினிடத்தில் பர்யவஸிக்கின்றன' என்பதன் பொருள். இந்தக் காரணத்தால் ஸ்ரீ பகவானை 'ஸர்வ ஸுப்த வர்ச்யன்' என்று வேதாந்திகள் வ்யவஹரிப்பார்கள். வேதாந்திகளின் வ்யவஹாரப்படி ஒவ்வொரு ஸுப்தத்திற்கும் மூன்று குறிப்புக்கள் உண்டு, 'க்ருஷ்ணன்' என்று சொன்னால், அந்த ஸுப்தத்தைக் கெட்ட வேதாந்தி, க்ருஷ்ணனுடைய தேஹத்தையும், அந்தத் தேஹத்தினுள் ஆத்மாவாக இருக்கும் ஜீவனையும், அந்த ஜீவனுக்குள் அந்தர்யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மர்வையும், ஆக மூன்றையும் குறிக்குமென்று அறிவான். இந்த மூன்றும் அந்த ஸுப்தத்தின் முக்யமான அர்த்தங்களே என்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை எந்த இடத்தில் என்ன அர்த்தத்தை அது குறிக்கின்ற தென்பதை ப்ரகரணங்களைக் கொண்டு நிர்ணயிப்பார்கள்.

[ப—ரை] சுவஸு—நாஸமற்ற, [வேகவதி பக்ஷத்தில்: பலமான வெள்ளத்தாலும் உடைக்க முடியாத]; பகவத் பக்ஷத்தில் 'நித்யமான' வ்ஷ ஸேத—இந்த அணையானது, வாரஸு—அக்கரைக்கு [வெளியிலிருக்கும் நித்ய விபூதிக்கு] மமயித—கொண்டுபோய் விடுவதற்கு, ஸர்வ—ஸக்தமாகும்; யத—எந்த அணையினிடத்தில், விஸு—வருட—தடைப்படுவதற்கு யோக்யமாக இராமலிருக்கும் [மஹத்தான வேகத்துடன் ஓடிவரும்; லக்ஷண முதலிய தோஷ மிராமல் முக்யார்த்தமாகவே அந்வயிக்கும்] ஸாரஸு—ஸரஸ்வதி—ஸரஸ்வதி ஸம்பத்தமான ப்ரவாஹமானது [ஸரஸ்வதி நதி ப்ரவாஹமானது; சொற்களின் கூட்டமானது], விஸு—விபூதி—முடிவை

ஜயதி ஜமஷெகஸ்து-

வெடிமவதீயெய்யுக்ஷிதொ ஷேவ: |

புரையதி ய: பூஜாநா-

பூமிதாநு ஸம்ஸாரஜயிகஞ்ஞோயாநு || 3

அடைந்து விடுகின்றதோ [தடுக்கப்பட்டு அப்படியே தேங்கி நின்று விடுகின்றதோ; அவனைக் குறித்துவிட்டு அவனுக்கும் உள்ளில் வேறொரு வஸ்து இல்லாமையால் மற்ற ஒன்றையும் குறியாமல் அவனைக் குறிப்பதோடு முடிவுபெற்று அவ்விடத்திலேயே நின்று விடுகின்றதோ.]

விஸ்ருவமூ- இதை 'பொது' என்பதற்கு விஸேஷணமாக எடுத்துக் கொண்டு உரை எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது இரண்டு பகுத்துக்கும் ஒத்துவரும். 'விஸ்ருவமூ விஸ்ருஷித்' என்று க்ரியா விஸேஷணமாகவும் பகவத் பகுத்தில் எடுத்தக் கொள்ளலாம், அப்பொழுது, 'எவ்வித ஸங்கோசமு மின்றிக்கே ப்ரதிபாதிக்கின்றது; என்பது பொருள்; எவ்வித க்லேஸமுமின்றிக்கே ஸ்வஸக்தியாலேயே ப்ரதிபாதிக்கின்றது'

3. வேகவதியின் நடுவில் காணப்படும் அணை கேவலம் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தின் அக்கரையாகிற மோக்ஷத்திற்குக் கொண்டுபோய் விடுகின்றது என்பது மாத்ர மில்லை; ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தின் அலைகள்போல் இருக்கும் துயரங்களையும் நாமம் செய்கின்றது என்பது இந்தச் ச்லோகத்தாற் சொல்லப்படுகின்றது. கீழ் இரண்டுச் ச்லோகங்களால் பகவான் நமது இஷ்ட ப்ராப்திக்கு உபாயமாகிறான் என்பது விவரிக்கப் பட்டது. இந்தச் ச்லோகத்தால் அவன் அரிஷ்ட நிவர்த்தனத்தையும் செய்கிறான் என்பது விளக்கப்படுகின்றது.

[ப-ரை] வெடிமவதீயெய்யுக்ஷித:-வேகவதியின் நடுவில் காணப்படும், ஷேவ: பகவான், ஜமஷெகஸ்து:- ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் முக்யமான அணையாக இருந்து கொண்டு, ஜயதி-விளங்குகிறான். ய:-எந்தப் பகவான், பூஜாநா- ப்ரணைகளின், பூமிதாநு- ப்ரஸித்தங்களான. ஸம்ஸாரஜயிகஞ்ஞோயாநு- ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தில் அலைகள் போலத் தென்படும் துயரங்க ளெல்லாவற்றையும், புரையதி- போக்கடிக்கிறதே.

ஜமஷெகஸ்து:- இவ்விடத்தில் 'ஏக' என்னும் சப்தத்திற்கு 'முக்யமான' என்பது பொருள். அதாவது - 'ப்ரஸித்த அணைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான என்பது விவரிக்கப்பட்டதாகிறது. வைஷ்ணவ மென்னவென்றால்: ப்ரஸித்த அணைகள் அக்கரையைச் சேர்ப்பிக்க மாத்ரம் உபாயமாகும்; பகவானாகிற அணையோ வென்றால், அக்கரையைச் சேர்ப்பிப்பதோடு நடுவில் ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்பவிக்கும் கஷ்டங்களையும் நிவர்த்திப்பிக்கும் என்பதுதான்.

பூமிதாநு-ஸம்ஸாரத்தில் ஸம்பவிக்கும் க்லேசங்கள் ஸம்ஸாரிக ளெல்லாருக்கும் தெரிந்தவை யன்றோ? [காராகூலம் வவ-ரவி விடிநுகழிதிசெஷத ஸநூல] 'ஸம்ஸாரம் காரா க்ருஹம் போன்றது என்பதை உணர்ந்த எவன் அதை ஸஹித்திப்பான்?' என்றன்றோ பெரியோர்கள் பேசியிருக்கிறார்கள்?

உதாராநநஸவதனமொவா
ஸரிதம் வெமவதீஸஸ நிராநநு |
வரிவாஷ்தி ஜஜடாநி வஃஸா
ஹவாநு ஹகீதா யயோகுகாநீ || 4.

விவாதம் மெ மெதஸி விஷ்ணுஸேது
வெமாவமாவெமவிவாதஹதம் |

4. கீழ் ச்லோகத்தில் ஸம்ஸார ப்ராஸமநமாகிற அரிஷ்ட நிவ்ருத்தி சொல்லப்பட்டது. இந்த ச்லோகத்தில் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய பர்யந்தமான இஷ்ட ப்ராப்தி சொல்லப்படுகின்றது. கீழ் ச்லோகத்தில் 'ப்ராஜாநாம்' என்று ஸாமான்யமாக எல்லா ப்ராணிகளுக்கும் சொல்லப்பட்ட பலம், அவ்விடத்தில் பக்தியைச் செய்யும் பக்தர்க ளெல் லாருக்கும் ப்ராப்தமாகு மென்று விஸேஷிக்கப் படுகின்ற தென்றும் சொல்லலாம்.

[ப—ரை.] ஸஸள ஹவாநு— இந்தப் பகவான், வெமவதீ ஸரிதஜ— வேகவதீ என்னும் நதியை, நிராநநு— தகைந்து, (அதனால்) உதாராநந ஸவதனமொவா—சதுர்முக ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தை ஸம்ரக்ஷிக்கிறவனா யிருந்துகொண்டு, ஹகீதா வஃஸாஜ— [தன்னிடத்தில்] பக்தியைச் செய் யும் ப்ராணிகளுக்கு, யயோகுகாநீ—சொன்ன வண்ணம் செய்கிறவனாய், ஜம்ஹாநி வரிவாஷ்தி—ஸகல மங்களங்களையும் யதேஷ்டமாகக் கொடுக் கிறான்.

சதுர்முக ப்ரஹ்மாவின் ப்ரார்த்தனைக்கு இணங்கி, 'நான் உன்னுடைய சொற் படி நடக்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொள்பவனாய் யதோக்தகாரியாக ஆவிர்ப் பவித்தா னன்றோ? அதனாலேயே அவனுக்கு அந்த நாமதேயம் வந்ததென்பது ஸ்ரீ தேஸி கன் திருவுள்ளம் போல இந்த ச்லோகத்திலிருந்து தெரிகின்றது.

'ஹகீதா வஃஸாஜ'— பக்தியைச் செய்யும் ப்ராணிகளுக்கு என்று ஸாமான்யமாக அநுக்ரஹித்திருக்கிறபடியால், 'பக்தியையுடைய ஸர்வ புருஷர்களுக்கும் அவர்களுடைய ஜன்மம் ஜ்ஞாநம் மற்றை அம்ஸங்கள், ஆகிய ஒன்றையும் பாராமலே அவன் மங்களங்களைச் செய்கிறான்' என்பது ஏற்படுகின்றது. அந்தப் பக்தியும் ஒரு வ்யா ஜமே. 'சொன்ன வண்ணம் செய்கிறேன்' என்று நிற்கும் அவனுடைய ஒளதார்யம் எங்கே? தீந சேதநர்களான ஸம்ஸாரிகள் செய்யும் பக்தி எங்கே?

ஸவதனம்— இதற்கு யாகம் என்பது பொருள்.

5. 'வஃஸா வரிவாஷ்தி'—ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் ஸகல இஷ்டங் களையும் காங்க்ஷாதிகமாக வர்ஷிக்கிறான் என்று சொல்லப்பட்ட பலத்தை இந்த ச்லோகத் தால் தாழும் அபேக்ஷிக்கிறார். ஆனால், இவர் அபேக்ஷிக்கும் புருஷார்த்தம் ஐச்வர்ய மன்று; அக்ஷர பத மன்று; பரம பதமு மன்று; ஆனால், அது ஜ்ஞாந விஷயமே. அவன் கொடுக்கும் மங்களங்களுள் இதுவும் அந்தர்ப்பூதம். ப்ரஹ்மாவின் ப்ரார்த்தனை எப்படி ப்ரஹ்மாவிற்கு நிறைவேறிற்றோ, அப்படியே தமது ப்ரார்த்தனையும் நிறைவேறும் என்னும் நம்பிக்கையும் ஸ்வாமிக்கு உண்டு என்பதை உத்தரார்த்தம் விளக்குகின்றது. ஆனால், ப்ரஹ்மாவுக்குப் போல ஸாக்ஷாத் தர்ஸநம் தமக்கு ஏற்படாமற்போனாலும், அது மாநஸிக ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகலா மென்பதைக் கருதி 'மெ மெதஸி விவாதம்' என்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

[ப—ரை] வெமாவமாவெமவிவாதஹதம்— வேகவதீ நதியின் தடைக்குக் காரணமான, விஷ்ணுஸேது—விஷ்ணுவாகிற அணை, மெ—என்னு டைய, மெதஸி—மநஸ்ஸில், விவாதம்—தெளிவாய் ப்ரகாஸிக்கவேண்டும்;

சுஹொஜயொநெ ய-ஹ-வஜூலாஸீ
ஹஜ்ஜாஸூர ஹயஜெயஜீஸூர || 5.

ஸ்ரீராமு வி தாஜஹவயயபரிவயஜாண:

ஸெதெ ஹ-ஜஜ்ஜாஸயநெ ஸ ஜஹாஹ-ஜஜ்ஜ: |

சுஹொஜயொநெ:-ப்ரஹ்மாவினுடைய, ஹயஜெயஜீஸூர-அச்வமேத ஸம்பத்தமான வ்ரதமானது, ய-ஹ-வஜூ-எந்தப் பகவானால் முதலில் அறியப்பட்டதாய்க் கொண்டு, சுஹ-மரகூர-விக்ரமற்ற ரகூணத்தை உடைத்தானதாக, சூலீக்-ஆயிற்றே. பகவான் அந்தத் தீக்ஷையை முதல் முதலாகக் கடாக்கித்தால் அந்தத் தீக்ஷைக்கு இருப்பு ஏற்பட்ட தென்பது கருத்து. ['உவஜூ த'] என்பதற்கு 'உபதேஸ மின்றிக்கே அறியப்பட்ட' என்பது பொருள். அதிலிருந்து கிடைத்த 'உவஜூ' என்பதற்கு, 'மற்றை எவ்விடத்திலிருந்தும் அடையப்படாத ஜ்ஞாநம்' என்று பொருள் கிடைக்கிறது. 'வாணிநெ: உவஜூ = வாணிநஜீ-வஜூ மரு: ' ப்ராஜெதஸ: உவஜூ = ப்ராஜெதஸொவஜூ ராஜாயணஜ' என்பவை போல, 'யஸஜீ உவஜூ = ய-ஹ-வஜூ' என்பது விடிக்கின்றது. ஆகையால், சுஹொஜயொநெஜீ-ஹஜ்ஜா ய-ஹ-வஜூ = ப்ரஹ்மாவின் வ்ரதமானது எவனுடைய முதல் முதலான ஜ்ஞாநத்திற்கு விஷயமாகி, என்று பொருள் கிடைக்கின்றது. இந்த 'உவஜூ' என்னும் ஸப்தம் தனியாக நிற்கும்பொழுது ஸ்த்ரீலிங்கம்; மற்றொரு ஸப்தத்துடன் ஸமஸ்தமாகச் சேர்க்கப்பட்டால், அது நபும்ஸகலிங்கமாக மாறி விடுகிறது என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.]

வெமாவமாவிவாத ஹெத:-வேகவதியின் வேகத்தை அணையாக இருந்து தடுத்ததுபோல, என்னுடைய மநஸ்ஸிலுள்ள விஷய ஸம்பத்தமான வேகத்தையும் அந்த அணை தடுக்கும்' என்பது த்யோதிக்கப்படுகிறது.

ஜெ-பகவத் ப்ரஸாதத்திற்குத் தம்மை அநர்ஹராகப் பாவித்துக்கொண்டு 'என்னுடைய' என்று ப்ரயோகம் செய்கிறார்.

விவாத-விஸெஷண ஹத:- என் மநஸ்ஸை விட்டுப் பிரியாமல் அதிலேயே நித்ய வாஸம் பண்ணவேண்டு மென்பது ப்ரார்த்தனை. ஜெ ஹி ஹுஜெயெ வதஜெத ஸாவரொய: [அந்த:புர ஜநங்குடன் குடியும் குடித்தனமுமாக என்னுடைய ஹருதயத்தில் வந்திருக்கிறான்] என்றன்றே மற்றோரிடத்தில் ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் ப்ரார்த்தனை தென்படுகின்றது! நித்ய வாஸ மன்றே ஸ்வாமி அபேக்ஷிக்கும் புருஷார்த்தம்!

“அரவத் தமனியினோடு மழுகியபாற் கட லோடும்

அரவிந்தப் பாவையுந்தானும் அகம்படி வந்துபுருந்து

பாவைத் திரை பலமோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிராணை”

என்பது ஸ்ரீ பட்டர்பிரான் அருளிச் செயல்.

6. 'இவனை ஹ்ருதயத்தில் நித்யவாஸம் செய்யவேண்டு மென்று ப்ரார்த்திப்பது மிகவும் அதுபபந்ம். இவன் விடாக்ரேஸர னன்றோ? அப்படிப்பட்டவன் உம்முடைய மநஸ்ஸிலிருந்து ப்ராக்ருத விஷயங்களின் வேகத்தை நிவர்த்திக்க எப்படி யோக்யனாவான்?' என்று ஒரு ஸங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமர்தாநத்தையும் அதுக்ரஹிக்கிறார். 'அவன் ஸ்வயம் அப்படிப்பட்ட விடனாக இருந்தாலும்' தன்னை ஆச்ரயித்தவர்கள் விஷயத்தில் வைஷயிக மோஹத்தை நிவர்த்திக்க அவன் அர்ஹனே. எது நமக்கு அஸாத்யமாகத் தோன்றுகிறதோ அதை ஸாதிப்பதற்கு அவன் ஸகத்தனே.

ஹதாநாமனாபி ஸ்ரீ மதாமதாமி || 6

[ப—ரை] ஸ்ரீமாத-லக்ஷ்மியுடன் நித்யயோகம் பெற்றிருக்கிறவும் [பத்தி
யுடன் கூட இருக்கிறவும்], வி தாஜஹவய-ஒவரி அய-ஜானை:-ப்ரஹ்மாவின் பத்நி
யாகிற ஸரஸ்வதியால் [அபராத நிவ்ருத்திக்காக] ஸ-சஞ்ஞவை செய்ப்பட்ட
வனாகவும் [ப்ரஹ்மாவின் பத்நியாகிற ஸரஸ்வதியால் ஆலிங்கனம் முதலிய உப்
போகத்தால் உபசரிக்கப்பட்டவனாகவும்], ஜஹா-உ-ஜ-ம:-கோகுலத்தில் வஸித்த
காலத்தில் பெரிய விடனென்று பேசப்பட்டவனாகவும், [பெரிய விடனாகவும்]
இருக்கும், ஸ:-அந்த யதோக்தகாரீ, ஹ-ஜ-ம-ஸயநெ-ஸேஷ ஸயநத்தில் [விடர்
கள் ஸஞ்சரிக்கும் இடத்தில்], ஸெதெ-ஸயநித்துக்கொண் டிருக்கிறான். [விடர்
கள் இருக்கும், இடத்திலேயே பொழுது போக்குகிறான்.] [அப்படியிருந்தபோதி
லும்] உ-ஹ-இந்தக் காஞ்சீபுரத்தில், ஹதூ-ம-ஹ-பக்தன் [பக்திஸார யோதி]

புரூபிதஹயலேயவஜாவஜம் வஜ்யொநெ:

ஸ்ரீதஜநவரதனா ஃ சொஷஹொமெ ஸயாநடி |

ஸாணா-வ மதாஸா ஸாணாநிஸுஷஜொஷம்

ஸதவஜணிஸெத-ஃ ஸாஸுதம் வெமவதஜா: 7.

பின் அவன் போகு மிட மெல்லாம் அலைந்து கொண்டிருந்த, யஸ்த-எவனுடைய, மதாமதாநி-போவதும் வருவதுமான ஸஞ்சாரங்கள், பூஜாநாடி-ப்ராஜைகளின், ஸவஸம்-அரணடி-ஸம்ஸாரத்தில் உழல்வதை, பூதஜாதிஸாணி- [மதுபடியும் தலையெடுக்க இடங்கொடுக்காமல்] நிவர்த்திப்பிக்கின்றனவோ.

7. கீழ் ச்லோகத்தில், ஸம்ஸ்ருதி மார்க்கத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கும் ஜநங்களின் யாதாயாதங்களைப் பகவான் போக்கடிக்கிற ரென்று அநுக்ரஹித்தார். இப்பொழுது அப்படிப்பட்ட ஸரண்யனை ஸ்வயமே ஸரணம் அடைகிறார்.

[ப-ரை] வஜ்யொநெ:—ப்ரஹ்மாவின்னுடைய, புரூபிதஹயலேயவஜாவஜம்—அச்வமேச யாகத்துக்கு நேரும் போலே யிருந்த ஆபத்தை நிவர்த்திப்பித்தவனாகவும், ஸ்ரீதஜநவரதனா—[தன்னை] ஆச்ரிதர்களிடம் பராதிநதையைக் கொண்டாடுகிறவனாகவும், சொஷஹொமெ ஸயாநடி— திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையில் ஸயசித்துக்கொண்டிருப்பவனாகவும், ஸாணாநிஸுஷஜொஷம்—ஒருவித தோஷத்தாலும் ஸ்பர்ஸிக்கப்படாதவனாகவும், வெமவதஜா: ஸாஸுதம் ஸதவஜணிஸெத-ஃ—வேகவதி என்னும் நதிக்கு இந்தர நீலப் பாதையால் கட்டப்பட்டிருக்கும் அணைபோல ஒரு ஸாச்வதமான அணையாகவும் இருக்குமவனை, [இவ்வித மெல்லா மிருக்கும் ஸ்ரீ யதோக்தகாரியை], ஸாணா-உபாயமாக, உவமதாஸா:—பற்றுகிறோம்.

‘ப்ரஹ்மாவின் யாகத்திற்கு நேரும்போல இருந்த விக்ரத்தை நிவர்த்தித்தவன்’ என்பதால், அவனுடைய ஆச்ரிதர்களின் அரிஷ்டங்களை நிவர்த்திக்கும் தன்மையும், ‘ஆச்ரிதர்களிடம் பராதிநதையைக் கொண்டாடும்’ என்பதால் அவனுடைய ஸௌலப்பமும், ‘ஸாந்தங்களான தோஷங்களை உடைத்தாயிருக்கிறவன்’ என்பதால் அவனுடைய பரம ஸூத்திரமும், ‘இந்தரநீலப் பாதையால் கட்டப்பட்ட அணைபோல இருக்கிறான்’ என்பதால் அவன் ஒரு ஸாச்வதமான அவலம்பமாவான் என்பதும், இம்மாதிரி ஆச்ரயனோபயுக்த குணங்களால் நிறைந்தவனாக இருக்கிறபடியால் தாமும் ஆச்ரயிக்கலாமென்று திருவுள்ளம் பற்றி ஸரணம் புகுகிறார். இந்தக் குணங்களெல்லாம் கீழே இருக்கும் ஆறு ச்லோகங்களால் விவரிக்கப்பட்ட குணங்களே.

ஸாணாநிஸுஷஜொஷம்—ப்ரதிஷேதிக்கப்படுமவை யெல்லாம் ப்ரஸக்தங்களா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்விடத்தில் தோஷங்களை ப்ரதிஷேதிப்பதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி என்று ஸங்கிக்கலாம். கீழ் ச்லோகத்தில் பகவானை விடாக்ரேஸரனாக ஒரு சமத்கார ரீதியை அவலம்பித்து வர்ணித்தா ரன்றோ? அதைத் தத்ய மென்று யாராவது நினைத்து விடப்போகிறார்களே என்று ஸங்கித்து அம்மாதிரியான தோஷ மொன்றும் அவனிடம் இல்லை யென்று இவ்விடத்தில் பரிஹரிக்கிறார்.

ஸ்ரீதஜநவரதனா—இவ்விடத்தில் ‘ஜந’ ஸப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது, ஆச்ரிதன் என்கை இருந்தாலுட, தான், அவனுக்கும் பரதந்தர னாகிறான் என்பதை வெளியிடுகின்றது. ஜாதி முதலான விசேஷங்களைப் பாராமலிருக்கும் அஸேஷ லோக ஸரண்யனாக இருப்பவன் என்பது தோன்றுகிறது.

‘‘ ஸரணஜ-வமதாநா ஸொயஜாஷேஸகாஸீ
ஸஜயதி வரிதாவம் ஸஜ-வஸவ-ஜஜனோ: ।
ஸதம-ணவரிணாஜஸ ஹியள யஸ்ய மித்யம்
வரவிதரணஹஜா வாரணாஜீ ஸரஸ்ய ॥ 8.

காஹீலாம்யம் கஜயமியபாமெதஸொ ஜிஷ்ஸிவி:
கயூஜாணாநா ஹியிரவிகய: கொஜவி கார-ணஜராஸி: ।

8. இந்த ச்லோகத்தில், ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரி நாதனாகிற வரதனுடைய வரப்ரதாந மாஹாத்மயமானது யதோக்தகாரியின் ஸாமீப்யத்தால் ஆயிரம் மடங்காக வளர்ந்து நிற் கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றது. இரண்டு எம்பெருமாண்களுடைய ஸ்வரூபம் ஒன்றன்றோ? திவ்ய மங்கள விக்ரஹங்கள் மாத்ரம் பேதித்திருக்கின்றன. அப்படி யிருக்க, ‘ஒருவருடைய பல ப்ரதத்வம் மற்றொருவருடைய ஸாந்ரித்யத்தால் மஹிமை பெறுகின்றது என்று சொல்வது எப்படி உபபந்நமாகும்?’ என்று ஒரு ஸங்கை ஜரிக்க லாம். இரண்டு திருநாமங்களும் ஒன்றே என்பதில் ஆக்ஷேப மில்லை. ‘ஊகம் வெமவதீ உயெய்’ என்று இது முதல் ச்லோகத்திலே விளக்கப்பட்டிருக்கிறது ஆனால், ‘உவாயமஹ ஹாவெந்’ என்று ஒருவருக்கு உபாயமாக இருக்கும் தன்மையும் மற்றொருவருக்குப் பலமாக இருக்கும் தன்மையும் அவ்விடத்திலேயே ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ் வாறு திவ்யாவதாரங்கள் இரண்டாக இருக்கின்றன என்பதை அவலம்பித்து அவர்களை வேறுபட்டவர்கள் போலப் பேசுகிறார். வெஸ்காநாதன் ப்ரஹ்மாவால் ஸரணுகதி பண் ணப்பட்டவனாய்க் கொண்டு உபாயாந்தர ஸ்தாநத்தில் நின்று யாக விக்ரத்தை நிவர்த்தித் தான். அவனே பிந்தி ஹஸ்தி கிரியில் ஆவிர்ப்பூதனாய் வரதன் என்னும் திருநாமத்தை யுடைய பகவத் ஸந்தர்ஸநமாகிற பரம பலத்தை அளித்தான். இப்படி யதோக்தகாரியின் அவதாரம் பகவத் ஸந்தர்ஸநத்திற்கு ஹேதுவாக இருப்பதே இவ்விடத்திற் செய்யப் பட்டுள்ள உல்லேகத்திற்கு நிபந்தநம். வரதனை இதனாலேயே விட்டு யதோக்தகாரியை ஸரணுகதி செய்கிற ரென்று சொல்லலாம். வரதனுக்குள்ள வர ப்ரதாந மஹிமை யதோக்தகாரியின் ஸாமீப்யத்தால் வளர்கின்றது என்பது ஒரு சாடேக்தி.

[ப—ரை] ஸரணஜ-வமதாநாஜ—ஸரணுகதியைப் பண்ணியிருக்கு மவர்களுக் கெல்லாம்; [அப்படிப்பட்ட ஸகல ப்ராணி வர்க்கத்திற்கும்], ஸுஷேஸ காஸீ—[அவர்கள் இடும்] கட்டளைகளைச் செய்கிறவனாயிருக்கும், ஸொயஜ— அந்த யதோக்தகாரீ, ஸவஜஜனோ:—ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் [ப்ரபந்நர்களை எல்லாருக்கும்], ஸஜ-வஸவ— அபிமுகனாக இருந்து கொண்டு, வரிதாவம்— தாபம் எல்லாவற்றையும், ஸஜயதி—நிவர்த்திப்பிக்கிறான். யஸ்ய—எந்த யதோக்தகாரியின், ஸஹியள—ஸாந்ரித்யத்திற்; வாரணாஜீ—ஸரஸ்ய—ஹஸ்தி கிரி-நாதனாகிற வரதனுடைய, வரவிதரணஹஜா—வரங்கொடுக்கும் அதிஸய மானது, மித்ய—ப்ரதி தினம், ஸதம-ணவரிணாஜ:—நூறு மடங்கு அதிகமான முடிவையுடையதாக, [ஹதி—ஆகிறதோ].

9. இந்த ச்லோகத்தில் தாம் செய்த ஸரணுகதிக்குப் பகவான் இணங்கி, தம் முடைய ஹ்ருதயத்தில் ப்ரஸந்ந குகிவிட்டதாகப் பாவித்து, ‘ஜயதி’ என்று மங்களா ஹாஸநம் செய்கிறார்.

வண்ணநாம்பு வரிண்திரவள ஹிஷ்யநாமிஸ்யஜாம்

வெறாவெதஜயதி விவஹொ விஸாரகௌகஹேதஃ || 9.

[ப—மை] காஹீலாழி—காஞ்சி நகருக்கு ஒரு பாக்யமாகவும், கஜே
நியயாவெதவொ ஹிஷ்யநாமிஸ்யஜாம்—பெரிய பிராட்டியாருடைய ஹ்ருதயத்திற்கு ஒரு
வித்தியாகவும், சுஜாணாநாஸிகயொநியி—ஸகல மங்களங்களுக்கும் குறை
வற்ற நிதியாகவும், கொடவி காரணஜாராபரி—அநிர்வசநீயமான கருணாநிதியாக
வும், ந: வண்ணநாஃ வரிண்தி—நாம் செய்துள்ள புண்யங்களுடைய பக்வ
மான பலமாகவும், விஸாரகௌகஹேதஃ—ஸகல ஜகத்தின் ரக்ஷணத்திற்கு
ஒரே காரணமாகவு மிருக்கிற, ஸவள விவஹொ வெறாவெதஜயதி—வேகா
நதிக்கு விஸ்தீர்ணமான் அணையாகிற இந்த யதோக்தகாரீ, ஹொமிஸ்யஜாம்
ஹிஷ்யநா—திருவநந்தாழ்வானாகிற தனது திருப்பள்ளி மெத்தையை அலங்கரித்
துக்கொண்டு, ஜயதி—விளங்குகிறார்.

இந்த வர்ணநத்தைப் பார்த்தால், திருமேனியின் அழகை அவ்வளவாக வர்ணி
யாமல், கல்யாண குணங்களிலேயே ஈடுபட்டு ஸ்தோத்ரம் செய்வதாகத் தோன்றலாம்.
அப்படித் தோன்றின போதிலும், 'ஸவள' என்று ப்ரயோகம் செய்திருப்பது, அந்தப்
பகவான் அப்பொழுது ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு ஸாக்ஷாதாக ஸேவை ஸாதித்ததாகவே சொல்ல
வேண்டும் ஏன் திருமேனியின் அழகையும் திவ்யாயுத பூஷணதிகளையும் வர்ணிக்கவில்லை
யென்றால், சில ஸமயங்களில் பக்தர்களைத் தமது குணங்களால் ஆகர்ஷிப்பதும், மற்றும்
சில ஸமயங்களில் தமது திருமேனியின் அழகால் ஆகர்ஷிப்பதும் பகவானுடைய விசித்ர
மான சேஷடி தங்கள். ஆதலால் இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ தேஸிகனுடைய திருவுள்ளம் அவ
னது கல்யாண குணங்களில் ஓடிவிட்டது போலும்.

காஹீலாழி—வரதனுடைய திருவவதாரத்திற்கு யதோக்தகாரி ஹேது.
யதோக்தகாரீ உபாயம், வரதன் பல மென்று முதல் ச்லோகத்திலேயே அநுக்ரஹித்திருக்
கிறார். ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தை யதோக்தகாரியாயிருந்து நிறைவேற்றினதா லன்றோ,
காஞ்சி நகரத்தில் வரதனுடைய ஆவிர்ப்பாவம் ஏற்பட்டது. ஆகையால் காஞ்சி நகரத்
தின் பாக்யம் யதோக்தகாரியே. அன்றிக்கே: ரமணியங்களான கணக்கற்ற ஸ்தலங்க
ளிருக்க, காஞ்சிக்கு அவன் எழுந்தருளி அணைபோல ஸ்திர ஸயநத்தை அவ்விடத்திலே
திருவுள்ளம் பற்றினு னென்பது காஞ்சி நகரத்தினுடையவும் அதில் வளிக்கும் ஜநங்களு
டையவும் பாக்யமே. அன்றிக்கே, காஞ்சி நகருக்கு இவனுடைய ஸாந்நித்யம் ஒரு
ரோபா விஸேஷத்தைக் கொடுக்கிற தென்றும் சொல்லலாம். 'வஹிஸ்யஜாம்
ஹிஷ்யநா' என்பதுபோல.

கஜே.....வரிண்தி—காஞ்சியின் பாக்யமென்று அநுக்ரஹித்தவுடன், இவன்
பெரிய பிராட்டியாரின் பாக்ய வித்தியன்றோ என்பது ஸ்ம்ருதிக்கு வந்தது. பெரிய
பிராட்டிக்குப் பாக்ய மென்று சொல்வதற்குக் காரண மென்னவென்றால், தீநர்களான
க்ருஹிகளுக்கு மோக்ஷம் எப்படியென்று பிராட்டி சிந்தித்திருக்க, அகிஞ்சநர்களான
ப்ரபந்ர்களின் விஷயத்தில் தாமே உபாயாந்தர ஸ்தானத்திலிருந்து அவர்களை யெல்லாம்
கரையேற்றுகிறோ மென்று யதோக்தகாரியாக அவதரித்ததாலே, பிராட்டியின் சிந்தை
நிவ்ருத்தியடைந்த தன்றோ? என்றும் சிலர் சொல்வார்கள். சிந்தா க்ரஸ்தர்களின் சிந்தை
விலகி அவர்களின் மனோரதம் நிறைவேறுவதே பெரியதொரு வித்தி.

வெமாஸெதாரிஷம் ஷோத்ரம் வெஜ்ஜெஸேந மீலிதழ் ।

யெ வஹி ஜநாஸூஷாம் யயொகூம் கூராதெ ஹரிஃ ॥ 10

உதி கவிதாசிக்ஷக விறஹஸ்ய ஸவதனாஸூதனாஸ்ய ஸ்ரீஜேஷ்ட நாயஸ்ய வெஜானாநாயஸ்ய க்ரத்ஷம் வெமாஸேதுஷோத்ரம் ஸம்வணீஷ்ட.

கவிதாசிக்ஷகஸிம்ஹாய கயூதாணமணஸாயிநே ।

ஸ்ரீதெ வெஜ்ஜெஸாய வெஜானமாரவெ நமஃ ॥

சுவிகுயு:—என்பதற்கு, 'குறைவற்ற' என்பது பொருள்.

காரணஜ்ஜராயி:—ப்ரஹ்மாவின் யாகம் ப்ரதிபத்த மாரும்போல் இருந்த பொழுது, பகவான் அவருக்குத் தனது அளவற்ற கருணையைக் காண்பித்தா னென்பது ப்ரஸ்துத மாகையால், அந்தக் காரணயத்தை நினைத்து இவ்விடத்தில் 'காரணஜ்ஜராயி:' என்று பேசப்படுகிறது.

ந: வணஜ்நாநா.வரிணதி:—வரதனாக அவதரித்ததை நினைத்து, 'நம்முடைய பாக்கிய மன்றோ இது!' என்று ஸாதிக்கிறார். நமது கண்களுக்கு அளவற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கின்ற அவனுடைய ஸேவை கிடைப்ப தென்பது பெரியதொரு பாக்கியமே.

விஸ்வரக்சைக ஹேது:—ஜகத் முழுவதையும் ரக்ஷிப்பதற்கு அவனே ஸக்தன். 'விஸ்வஹொமெக ஹேது:' என்று ஒரு பாடாந்தரம் உண்டு. அப்பொழுது 'ஸகல ஜநங்களுடைய போகத்திற்கும் அவனே முக்ய காரணம்' என்பது பொருள்.

ஹோமிஸ்யஜாம் ஹ-ஷயநு—பகவான் ஸேஷ ஸயநத்தில் எழுந்தருளியிருப்பது, அந்த ஸயநத்திற்கே ஒரு விஸேஷித்த அஸங்காரத்தைச் செய்கிறது. அப்படியே தமது சேதஸ்ஸிலும் ஸேவை ஸாதிப்பதாகத் தெரிகிறது. இவ்விடத்தில் எம்பெருமான் பிராட்டியின் பாக்கிய வித்தி யென்றும், மற்றோரிடத்தில் பிராட்டி எம்பெருமானுடைய திவ்ய ஸம்பத் தென்றும் [ஸம்வஜீவஜா ஸய-விஜயிந:] சொல்வது நமது வித்தாந்தத்தை வெளியிடுகின்றது. ஸகல கல்யாண குணங்களும் இரண்டு திருநாமங்களுக்கு முண்டென்பதும், சிற்சில குணங்கள் ஒவ்வொருவரிடத்தில் பல்பதாயமாக இராம விருப்பதே வாசியென்பதும் நமது வித்தாந்த மன்றோ?

10. ஆரம்பித்த ஸ்தோத்ரத்தைத் தமது திருநாமத்தை நிர்த்தேயித்து நிகமநம் செய்கிறார். இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஜபிக்கிறவர்களுக்கு ஸ்ரீ ஸரண்யன் சொன்ன வண்ணம் செய்வன் என்பது இந்த ஸ்தோத்ரத்தை ஜபிப்பதன் பலம்.

[ப—ரை.] வெஜ்ஜெஸேந—வேங்கடேசன் என்னும் திருநாமமுடைய ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேஸிகனாள், மீலிதழ்—ரசனை செய்யப்பட்ட, உஷ்ட—இந்த, வெமாஸெதா: ஷோத்ர—யதோக்தகாரியின் ஸ்தோத்ரத்தை, யெ ஜநா:—எந்த ஜநங்கள், வஹி—படிக்கிறார்களோ, தெஷ்ட—அவர்களுக்கு. ஹரி:—அந்தப் பகவான், யயொகூம் கூராதெ—சொன்னவண்ணம் செய்கிறான்.

வண்ணி-‘படிக்கிறார்களோ’ என்று ஸாமான்யமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தபோதிலும், ‘ப்ரதி தினம் எவர்கள் அநுஸந்திக்கிறார்களோ’ என்பதும் விவக்ஷிதம்.

யயோகூஃ க-ர-தெ-ஸ்ரணுகதர்கள் என்ன செய்யச் சொல்லுகிறார்களோ அதை அவன் செய்கிறான் அவர்கள் சொல்லவேண்டுமென்பது கூட இல்லை; அவர்கள் எதை மனஸ்ஸால் ஸங்கல்பிக்கிறார்களோ, அதை நிறைவேற்றி விடுகிறான் என்பதும் தாத்பர்யம். ‘யயோகூழ்’—‘சொன்னவண்ணம்’ என்று மாத்ரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ‘இன்னார் சொல்லுப் ப்ரகாரம்’ என்று சொல்லவில்லை. ஆகையால், ‘தான் சொல்லி யிருக்கும் வண்ணமே’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அவன் சொல்லியிருப்பது என்ன வென்றால். ‘ஸவபுவாவெஸேஜா ஜோக்ஷயிஷஜாஜி’ [ஸகல பாபங்கள்விருந்தும் விடுவித்துவிடுகிறேன்] என்பதுதான். இது அவன் ப்ரதிஜ்ஞை அன்றோ? அந்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றி மோக்ஷ பர்யந்த ஐச்வர்யத்தைக் கொடுத்து நட்மை க்ருதார்த்தர்களாகச் செய்வான் என்பது தாத்பர்ய மென்றும் சொல்லலாம். ‘யயோகூகாரீ யயோகூஃ கரோதி—பக்கர்கள் சொல்லும் வண்ணம் ஸகலத்தையும் செய்யும் ஸ்வபாவ முள்ள அவன், தான் சொன்னவண்ணமும் நடப்பன் என்பது அந்வயம்.

ஸ்ரீமந் நிகமாந்த மஹா தேசிகனால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்ட

ஸ்ரீ வேகாஸேது ஸ்தோத்ர

வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்.